

Estimats diocesans:

Diumenge que ve, 25 de maig, sisè del temps de Pasqua, l'Església celebra la Jornada del Malalt. En moltes comunitats catòliques aquest dia té un significat especial, amb el record i pregàries pels malalts, l'administració del sagrament de la Unció, l'agraïment als professionals sanitaris, la col·laboració amb els familiars dels malalts, el foment de la Pastoral de la Salut a les parròquies i a les institucions diocesanes, i moltes altres iniciatives i activitats a favor de la millora de les situacions concretes de la malaltia.

Tinc interès a parlar d'aquesta jornada fins i tot sabent que molts de nosaltres mantenim una gran vinculació amb la festa de la Mare de Déu de Lurdes (11 de febrer) i amb la campanya que protagonitza en diferents nivells la mateixa Hospitalitat Diocesana. Com que enguany en els meus escrits setmanals no l'he comentat, em sento amb el deure de recordar aquesta realitat tan comuna a l'ésser humà i que causa tantes preocupacions familiars. Totes dues jornades ens assenyalen la importància que concedeix l'Església al món de la malaltia/salut on tothom, persones i comunitats, ens hi trobem immersos en determinades ocasions.

La Campanya del Malalt d'enguany està marcada per la celebració d'un any jubilar que, amb el lema "Pelegrins d'Esperança", ens permet proposar a tothom una frase de sant Pau més d'acord amb aquest dia concret: "En esperança hem estat salvats". La virtut teològica és present en tots dos lemes perquè es refereix a una condició i conseqüent actitud de l'ésser humà que constantment ha de ser sol·licitada a Déu i viscuda amb llibertat i coherència per qui vol seguir els passos de Jesús de Natzaret. Demanem per als malalts la salut/salvació que ens ofereix el mateix Senyor en el seu tracte quotidià amb els qui més sofreixen en el cos o en l'esperit, clamen per aconseguir el remei a la seva situació i mantenen sempre l'esperança d'aconseguir-ho.

Som conscients que no falten els problemes de tota mena que apareixen en la vida diària de les famílies, però, no obstant això, estem convençuts que la nostra esperança no es basa només en pronòstics improbables o en prediccions científiques. La nostra esperança rau en Déu, que ha revelat, en Jesucrist, de manera completa i definitiva, la seva voluntat d'estar amb l'ésser humà, de compartir la seva història per guiar tothom al seu regne d'amor i de vida. I aquesta gran esperança anima i, a vegades, corregeix les nostres esperances humanes. És cert que el disseny diví no es compleix automàticament perquè, en ser un projecte d'amor, genera llibertat i demana llibertat, que és, parafrasejant aquella frase del Quixot, allò més gran que l'ésser humà ha rebut. I això val en qualsevol circumstància en què ens trobem. També en les situacions de malaltia. El papa Francesc deia que com més ens endinsem en aquest misteri de gràcia, més trobarem la serenitat interior i podrem ser, alhora, instruments d'esperança, d'alegria i de consol per als nostres malalts. Alguns d'ells ja ho viuen i són grans mestres que ens sorprenen i ens enriqueixen amb l'acceptació de la seva experiència.

Cal recordar també que en algunes comunitats parroquials s'administra el sagrament de la Unció dels Malalts, que ajuda a ampliar la mirada a la situació de la malaltia i del sofriment en l'horitzó de la misericòrdia de Déu. A més, constitueix una festa per a tota la comunitat, sigui parroquial, hospitalària o de residències de gent gran, que la celebra amb alegria. Es pot rebre més d'una vegada al llarg de la vida i s'ha de convidar els familiars a compartir aquesta experiència de consol i d'esperança. Us aconsello que promogueu aquestes celebracions.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

El próximo domingo 25 de mayo, sexto del tiempo de Pascua, la Iglesia celebra la Jornada del Enfermo. En muchas comunidades católicas tiene ese día un significado especial: recuerdo y plegarias por los enfermos, administración del sacramento de la Unción, agradecimiento a los profesionales sanitarios, colaboración con los familiares de los enfermos, fomento de la Pastoral de la Salud en las parroquias y en las instituciones diocesanas y otras muchas iniciativas y actividades en favor de la mejora de las situaciones concretas de la enfermedad.

Tengo interés en anunciar esa jornada aun sabiendo que muchos de nosotros mantenemos gran vinculación con la fiesta de la Virgen de Lourdes (11 de febrero) y con la campaña que protagoniza en distintos niveles la misma Hospitalidad Diocesana. Al no mencionar este año en mis escritos semanales la referida fiesta mariana, me siento obligado a recordar esta realidad tan común para el ser humano y que tantas preocupaciones provoca en el interior de las familias. Ambas jornadas nos señalan la importancia que concede la Iglesia al mundo de la enfermedad/salud donde todos, personas y comunidades, nos encontramos inmersos en determinadas ocasiones.

La Campaña del Enfermo de este año está marcada por la celebración de un año jubilar que, con el lema “Peregrinos de Esperanza”, nos permite proponer a todos una frase de san Pablo más en consonancia con este concreto día, “En esperanza fuimos salvados”. La virtud teologal está señalada en ambos lemas porque se refiere a una condición y consecuente actitud del ser humano que constantemente debe ser solicitada a Dios y vivida con libertad y coherencia por toda persona que siga los pasos de Jesús de Nazaret. Acentuamos para los enfermos la salud/salvación que nos ofrece el mismo Señor en su trato diario con los que más sufren en el cuerpo o en el espíritu y claman por conseguir el remedio a su situación. Mantienen siempre la esperanza de conseguirlo.

Reconocemos que no faltan los problemas de todo tipo que acechan a la vida cotidiana de las familias, sin embargo estamos convencidos que nuestra esperanza no se basa sólo en pronósticos improbables o en predicciones científicas. Nuestra esperanza está en Dios que en Jesucristo ha revelado de modo completo y definitivo su voluntad de estar con el ser humano, de compartir su historia, para guiar a todos a su reino de amor y de vida. Y esta gran esperanza anima y, en ocasiones, corrige nuestras esperanzas humanas. Es cierto que el designio divino no se cumple automáticamente porque, al ser un proyecto de amor, genera libertad y pide libertad, que es, parafraseando aquella frase del Quijote, lo más grande que el ser humano ha recibido. Y esto vale para cualquier circunstancia en la que nos encontremos. También en las situaciones de enfermedad. Dice el papa Francisco que cuanto más nos adentremos en este misterio de gracia, más encontraremos la serenidad interior y podremos ser, al mismo tiempo, instrumentos de esperanza, de alegría y de consuelo para nuestros enfermos. Algunos de ellos ya lo viven y son grandes maestros que nos sorprenden y nos enriquecen a los demás con la aceptación de su experiencia.

Por otra parte en algunas comunidades parroquiales se administra el sacramento de la Unción de Enfermos. Eso ayuda a ampliar la mirada a la situación de la enfermedad y del sufrimiento en el horizonte de la misericordia de Dios. Además constituye una fiesta para toda la comunidad, sea parroquial, hospitalaria o de residencias de mayores, que la celebra con alegría. Se puede recibir más de una vez a lo largo de la vida y se debe invitar a los familiares a que compartan la experiencia del consuelo y de la esperanza. Os aconsejo que promováis estas celebraciones.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.